

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวิ่ง ยิ่งประตูปาสเกตบอล โดยวิธีสอนแบบใช้ชีวิตทัศนและวิธีสอนแบบปกติ ซึ่งมีขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวิ่งยิ่งประตูปาสเกตบอล (Lay-up) โดยวิธีสอนแบบใช้ชีวิตทัศนและวิธีสอนแบบปกติ

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวิ่งยิ่งประตูปาสเกตบอล (Lay-up) โดยวิธีสอนแบบใช้ชีวิตทัศนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ

5.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังเรียนอยู่โรงเรียนชนบทศึกษา จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 8 ห้องเรียน ๆ ละ 40 คน รวม 320 คน

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (Cluster Sampling) จากจำนวน 8 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 40 คน แล้วทำการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทดลอง (Experimental Group) สอนโดยใช้ชีวิตทัศน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มควบคุม (Control Group) สอนโดยวิธีสอนแบบปกติ

5.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ วิธีสอนโดยใช้วีดิทัศน์และวิธีสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้านความรู้ความเข้าใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ด้านทักษะการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up)

5.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วย

1.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจวิชาบาสเกตบอล เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up)

1.2 วิดีทัศน์เกี่ยวกับการสอนทักษะกีฬาบาสเกตบอล เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up)

2. อุปกรณ์และสถานที่ใช้ในการฝึกและทดสอบ ได้แก่ สนามบาสเกตบอล ลูกบาสเกตบอล นาฬิกาจับเวลา กระดาษบันทึกคะแนน เทปวัดระยะทาง กรวย 3 อัน เครื่องเล่นและเครื่องรับ-ส่งโทรทัศน์

3. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลมาตรฐานของ น็อกซ์ (Knox Basketball test) ประกอบด้วยรายการทดสอบ 1 รายการคือ การเลี้ยงลูกเข้ายิงประตู (Lay-up)

5.5.1 ลำดับขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ มีดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay up) ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบตามขั้นตอนดังนี้

1.1 กำหนดเนื้อหาวิชาบาสเกตบอล เรื่อง การวิ่งยิงประตูแบบ (Lay-up) กำหนดจุดประสงค์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและเขียนตารางวิเคราะห์หลักสูตร โดยการศึกษจากหนังสือวิชาพลานามัย กระทรวงศึกษาธิการ (2531) หนังสืออ่านเพิ่มเติม

พลานามัย บาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษา อุทัย สงวนพงษ์ (2533) แบบทดสอบวิชา
พลานามัย พ 0213 บาสเกตบอล นาม จงเจียมจิตต์ (2533) หนังสือคู่มือครูพลานามัย 6
พ 306 บาสเกตบอล เสริม พรหมปัญงค์ และอนันต์ ปัญญาคำเลิศ (2537) และคู่มือ
การฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลขั้นพื้นฐาน การกีฬาแห่งประเทศไทย (2536)

1.2 นำเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้กรรมการ
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา พิจารณาปรับปรุงแก้ไข

1.3 สร้างข้อสอบตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรที่กำหนดไว้ เป็นข้อสอบปรนัย
ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

1.4 นำข้อสอบที่สร้างเสร็จแล้วไปให้กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ
จนเห็นชอบและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity)
แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขจนผู้เชี่ยวชาญเห็นชอบ

1.5 นำข้อสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โรงเรียนชนบทศึกษา ตำบลชนบท อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2540 จำนวน 40 คน ซึ่งเคยผ่านการเรียนวิชาบาสเกตบอลเรื่อง การ
วิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) มาแล้ว และทำการวิเคราะห์ข้อสอบให้ได้ข้อสอบที่มี
คุณภาพซึ่งมีจำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) = .92

2. สร้างเครื่องมือทดลองคือ วัติต์ค้น ตามแผนการสอนทักษะกีฬาบาสเกตบอล
โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

2.1 วางแผนเลือกเนื้อหา

2.2 รวบรวมเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ
และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม

2.3 นำเนื้อหาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาเรียงลำดับเรื่องและเขียนบท (Scripts)
จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบหาความตรงของ
เนื้อหาจนเห็นชอบ

2.4 นามบท (Scripts) ไปถ่ายทำการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up)

2.5 บันทึกเสียงคำบรรยายลงในวีดิทัศน์ตามบทในบท (Scripts)

2.6 นำวีดิทัศน์มาเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาความเหมาะสม

2.7 ปรับปรุงพัฒนาสื่อวีดิทัศน์แล้วนำไปหาประสิทธิภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบทศึกษาที่ไม่เคยเรียนและไม่เคยได้รับการฝึกทักษะกีฬาบาสเกตบอล มาก่อน โดยได้ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .664

การทดลองหาประสิทธิผลของวีดิทัศน์ประกอบการสอน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. การทดสอบแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One to one testing) โดยการคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง ปานกลาง และต่ำอย่างละ 1 คน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วดำเนินการสอนโดยใช้วีดิทัศน์เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล แล้วสอบถามนักเรียนในขณะที่เรียน พร้อมทั้งหยุดภาพเพื่อให้นักเรียนซักถามข้อความที่กำกวม ไม่เข้าใจ เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไข หลังจากเรียนเนื้อหาจากวีดิทัศน์เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอลแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนทันที แล้วนำคะแนนก่อนและหลังเรียนไปหาค่าดัชนีประสิทธิผลตามวิธีการได้เท่ากับ 0.59 และได้ปรับปรุงความสัมพันธ์กันระหว่างภาพและเสียงบรรยาย

2. การทดลองแบบกลุ่มย่อย (Small group testing) โดยทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบทศึกษา จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ จำนวน 9 คน ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วดำเนินการสอนโดยใช้วีดิทัศน์เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล เมื่อเรียนจบแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนทันที และนำคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนไปหาค่าดัชนีประสิทธิผลของวีดิทัศน์ได้เท่ากับ .651

3. การทดลองแบบภาคสนาม (Field testing) ซึ่งทดลองกับนักเรียนจำนวน 30 คน โดยที่นักเรียนไม่เข้ากับการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง และการทดลองแบบกลุ่มย่อยผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจถึงขั้นตอนการเรียนแล้วทำการทดสอบก่อนเรียน หลังจากนั้นให้

นักเรียนเนื้อหาเรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) เมื่อเรียนจบแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน และนำคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนไปหาค่าดัชนีประสิทธิผลได้เท่ากับ .664

5.6 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay up)
2. ทำการสอนเรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay up) โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 40 คน กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองสอนโดยวิธีใช้วัตถุทัศน (ใช้สอนในวันจันทร์ตามแผนการสอนกลุ่มทดลองในภาคผนวก ข.) กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ (ใช้สอนในวันอังคาร ตามแผนการสอนในภาคผนวก ข.)
3. วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนเอง
4. ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำการฝึกปฏิบัติการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) ตามแบบฝึกของแผนการสอนในภาคผนวก ข.
5. วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะกีฬาบาสเกตบอล (Chychomotor) มาตรฐานของ นอกซ์ (Knox Basketball test, 1938) สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา ประกอบด้วย แบบทดสอบ 1 รายการคือ เลี้ยงลูกเข้ายิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลี้ยงลูกอ้อมกรวยเข้ายิงประตูจนกว่าลูกจะลงครบ คนละ 10 ลูก ให้ใช้เวลาให้น้อยที่สุด (คิดคะแนน บันทึกเวลาเป็นนาที)

5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistic Package for the Social Science) โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนผลต่างระหว่างคะแนนสอบหลังเรียนและคะแนนสอบก่อนเรียน ในกลุ่มที่เรียน โดยวิธีสอนแบบใช้ชีวิตทัศน์และกลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบปกติ
2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบหลังเรียนและคะแนนสอบก่อนเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชีวิตทัศน์ในการสอนและกลุ่มนักเรียนที่สอนแบบปกติ ด้วยการทดสอบที (t-test) กรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน โดยทำการทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวน (Variance) ก่อนด้วย (F-test) ถ้าปรากฏว่าความแปรปรวนของประชากรกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มเท่ากัน ($\sigma_1^2 = \sigma_2^2$) กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชีวิตทัศน์สอนและ โดยการสอนปกติใช้การทดสอบที แบบ Pooled variance estimate แต่ถ้าปรากฏว่าความแปรปรวนของประชากรแตกต่างกัน ($\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$) ใช้การทดสอบทีแบบ Separated variance estimate หรือ Welch Aspin t-test
3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล (การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล Lay-up) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬาบาสเกตบอลมาตรฐานของ นอกซ์ (Knox Basketball test, 1938) ด้วยการทดสอบที (t-test) ระหว่างกลุ่มที่สอนแบบใช้ชีวิตทัศน์และกลุ่มที่สอนแบบปกติ

5.8 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) โดยวิธีสอนแบบใช้ชีวิตทัศน์และวิธีสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบทศึกษา อำเภอนันท จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากร 8 ห้องเรียน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม แล้วสุ่มห้องเรียนเข้ารับวิธีสอน ได้กลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน โดยกลุ่มทดลองเรียนจากวิธีสอน

โดยใช้วิธีทัศนและกลุ่มควบคุมเรียนจากวิธีสอนแบบปกติ อุปกรณ์ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยวิธีทัศนเรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) จำนวน 8 ตอน ใช้เวลา 22 นาที แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬาบาสเกตบอลมาตรฐานของ น็อกซ์ (Knox Basketball test, 1938) รูปแบบของการวิจัยครั้งนี้คือ (Pretest-Posttest Control Group Design) สถิติทดสอบที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบที (t-test) ผลจากการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้วิธีทัศนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) เรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) สูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับวิธีสอนการแบบใช้วิธีทัศนและวิธีสอนแบบปกติ ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะ (Psychomotor) เรื่อง การวิ่งยิงประตูกีฬาบาสเกตบอล (Lay-up) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.9 อภิปรายผล

ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบาสเกตบอลเรื่อง การวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์คาทอลิก อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น ที่เรียนจากวิธีสอนโดยใช้วิธีทัศนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศักดิ์ณรงค์ แสงพิทักษ์ (2528), หนูม้วน ร่มแก้ว (2528), พิเชษฐ์ นนทลักษ์ (2530), และพิษณุ เพชรนิชรกุล (2531) ที่ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีทัศนประกอบการสอนกับการสอนปกติ ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนจากวิธีทัศนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทรงพล อุปชิตกุล (2539) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง

โรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีทัศน์ประกอบการสอนกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีทัศน์ประกอบการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโรคเอดส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกีฬาบาสเกตบอลเรื่องการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบทศึกษา อำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น ที่เรียนจากวิธีสอนโดยใช้วิธีทัศน์และวิธีสอนแบบปกติไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีการสอนทั้งสองแบบนี้มีคุณลักษณะและเทคนิคทางการสอนที่แตกต่างกัน แต่เนื้อหาสาระ และขั้นตอนการสอนนั้นมีได้แตกต่างกันและวิธีการสอนทั้งสองแบบยังสามารถให้ผลที่ต้องการในสิ่งเดียวกันคือ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจ และเกิดการพัฒนาในสิ่งที่ต้องการไม่แตกต่างกัน แต่จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนจากการสอนโดยใช้วิธีทัศน์มีความสนใจ สนุกสนานไม่เบื่อหน่าย เกิดความรู้ ความเข้าใจได้ดีกว่ากลุ่มที่เรียนจากวิธีสอนแบบปกติ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าวิธีทัศน์ช่วยในการสาธิตอย่างได้ผล สามารถนำเฉพาะจุดที่ต้องการมาให้ศึกษารายละเอียดได้ (สันทนต์ ภิบาลสุข และนิพนธ์ ภิบาลสุข, 2525) วิธีทัศน์มีประสิทธิภาพในการสื่อสารสูง ให้ทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกัน สามารถหยุดภาพนิ่งบางจุดหรือดูซ้ำ หรือดูภาพซ้ำโดยไม่ทำให้เนื้อเรื่องเสียไป (ไพโรจน์ ตรีธนากุล และนิพนธ์ ศุภศรี, 2528)

3. นักเรียนที่เรียนจากวิธีสอนโดยใช้วิธีทัศน์มีแนวโน้มทางทักษะการวิ่งยิงประตูบาสเกตบอล (Lay-up) ดีขึ้น เพราะได้แบบอย่าง ท่าทางที่ถูกต้อง ชัดเจน สามารถนำไปฝึกตามแบบได้

5.10 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการผลิตวิธีทัศน์ประกอบการสอน ถึงแม้ว่าแต่ละเนื้อหาต้องใช้เวลามากในการผลิต แต่ก็เป็นการเรียนการสอนที่ดี และคุ้มค่ากับการลงทุน เพราะวิธีทัศน์สามารถมีภาพเคลื่อนไหวกับมีเสียงที่เหมือนจริงหรือสามารถทำให้เห็นภาพเคลื่อนไหวแบบช้า ๆ ซึ่ง

ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น และระยะเวลาในการเสนอทฤษฎีควรกระชับและเหมาะสมกับเวลาการสอน

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในทักษะกีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อไปอีก เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล เทนนิส ตะกร้อ ยืดหยุ่น ฯลฯ เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับการใช้เสียงบรรยายพร้อมตัวอักษรในภาพเคลื่อนไหวกับการใช้เสียงบรรยายอย่างเดียวในวีดิทัศน์

4. จากผลที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ การสอนทักษะกีฬาบาสเกตบอลอาจใช้วิธีหนึ่งวิธีใดก็ได้ เพราะให้ผลไม่แตกต่างกัน แต่วิธีสอนแบบใช้วีดิทัศน์นั้นสามารถช่วยในการประหยัดแรงงานของครูผู้สอนในกรณีที่ต้องสอนในเนื้อหาเดียวกันหลาย ๆ ห้องเรียน หรือมีจำนวนนักเรียนมาก ครูผู้สอนมีน้อยหรือไม่อยู่ นอกจากนี้วีดิทัศน์ยังสามารถช่วยครูผู้สอนสาธิตทักษะกีฬาที่ยาก ๆ ได้อีกด้วย และถ้าครูผู้สอนสามารถนำเอาวิธีสอนทั้ง 2 แบบมารวมเข้าด้วยกันแล้วทำการปรับปรุงขั้นตอนของการสอนให้เหมาะสมก็จะส่งผลดี มีประสิทธิภาพกับผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น

5. ผู้สอนที่จะนำวีดิทัศน์ไปใช้ในการสาธิตหรือการสอน ควรใช้คาบการสอน 2 คาบติดต่อกัน เพื่อเวลาการศึกษาคุณภาพและการฝึกปฏิบัติจะได้ต่อเนื่องกัน